

Fannival és a párnáival [a Facebookon](#) találkoztam először, és érdekes módon már első látásra ismerősnek tűnt az alkotásainak, munkájának a stílusa.

Amikor elhatároztam, hogy felkeresem, és megbeszéltük az időpontot, meg a helyszínt, meglepődtem, és jót nevettem magamon, kiderült ugyanis, hogy az én (fogalmam sincs honnan eredő) meggyőződésem, miszerint Fanni Udvarhelyen él és dolgozik, teljesen téves. **András Franciska textildizájner** ugyanis csíki.

Hogy mit csinál egy textildizájner? Ő éppen varr: [párnákat, szatyrokat, ékszereket](#), sőt, még portrékat is. Elmondása szerint **reggeltől estig**, ha valamelyik barátja nem hívja el valahova, vagy nincs beszerzőúton, esetleg vásárban valamelyik környező településen.

Nekem így az igazi

– állítja. Fanni a temesvári egyetemen végzett tavaly textildizájn szakon, amit magyarul **szőnye**
gszakⁿ
ak hívják, de nem sok köze van a szőnyeghez. Aztán úgy döntött, hazaköltözik, hogy minél

többet dolgozhasson azzal, amit szeret: a varrógéppel. A nagyvárosi élet amúgy sem jött be neki annyira: én az a kicsi csíki vagyok, szeretek itthon lenni – mondja.

A varrás iránti szenvedélye az édesanyjáról ragadt át, **nyolcévesen már készített rongybabát**, és megpróbálkozott egy takaróval is. Komolyabban pedig a művészeti középiskola utolsó éveiben foglalkozott ismét a dologgal, egy versenyen elért első helyezése pedig egyenes út volt a megfelelő egyetemre.

Úgy emlékszik, nem is volt kérdés, hogy hol fog továbbtanulni. Az osztálytársai már akkor csodálkoztak, hogy lehet ilyen céltudatos.

– Iskolás koromban, a szendvicsben, amit anyum pakolt, **nem hajsza volt, hanem cérna**. Most meg rólam lóg, ha kimegyünk a városba, a barátaim szedegetik le a ruhámról a szálakat – meséli, hogy milyen volt cérnák és anyagok között felnőni.

Fanni alkotásain, főleg a párnákon **egy külön világ** van: kacskaringózó vonalak, sűrű, aprólékos minták, növényi motívumok, kedves állatok és nagyhajú királylányok. Azt mondja, az utóbbi időben sokat vigyázott a kisöccsére, így a mesékből jött a legtöbb inspiráció, de az utcán sétálva is úgy néz a házakra, kutyákra, macskákra, hogy hogyan lehetne megvarrni őket.

Nyaraláskor a tengeri hullámokat figyelve is arra gondolt, **milyen mintát tudna kihozni belőlük** cérnával.

Ilyenkor fejben varrok

– mondja. Ha pedig teheti, akkor a rendeléseken kívül próbál új dolgokat és mintákat kitalálni, mert idővel egy kiállítást szeretne létrehozni, amire szintén készül már „fejben is”.

Szerinte a varrást **nem lehet megunni**. Csak egy idő után elkezd fájni az embernek a háta. Vagy elromlik a varrógép az egész napos hajtástól, de szerencsére jó ismerős már a varrógépjavító bácsi.

Az ötletek soha nem fogynak el, egyikből születik a másik, vagy a megrendelők igényei hozzák magukkal a további inspirációt. Inkább az a probléma, hogy túl sok az ötlet, és kevés az idő.

Macska van, Kitty nincs

A vásárlók a személyre szabott tárgyakat szeretik a legjobban Franciska tapasztalatai szerint, ezért még nem utasított el egyetlen kérést sem, de Hello Kitty-t valószínűleg nem hímezne senkinek. A Micimackó még belefér – magyarázza, amikor azt kérdezem, hogy mi az, **amit soha nem varrna fel** egy párnára.

A párnavarrás ötlete egyébként egy olyan nyári napon született, amikor Fanni a saját szórakoztatására elkészítette az első cicás darabot. Akkor még egy egész napot rááldozott, ma már szinte csukott szemmel, 1-2 óra alatt elkészül.

A lényeg, hogy **minél aprólékosabb legyen a minta**, valamiért ez okozza neki a legnagyobb örömet – vallja be. Emlékszik, hogy már gyerekkorában ilyen stílusban rajzolt. Úgy érzi, az emberekhez nincs annyi türelme, mint a varráshoz: az mindig

megnyugtat, és teljesen kikapcsol
, úgy, ahogy semmilyen más tevékenység nem.

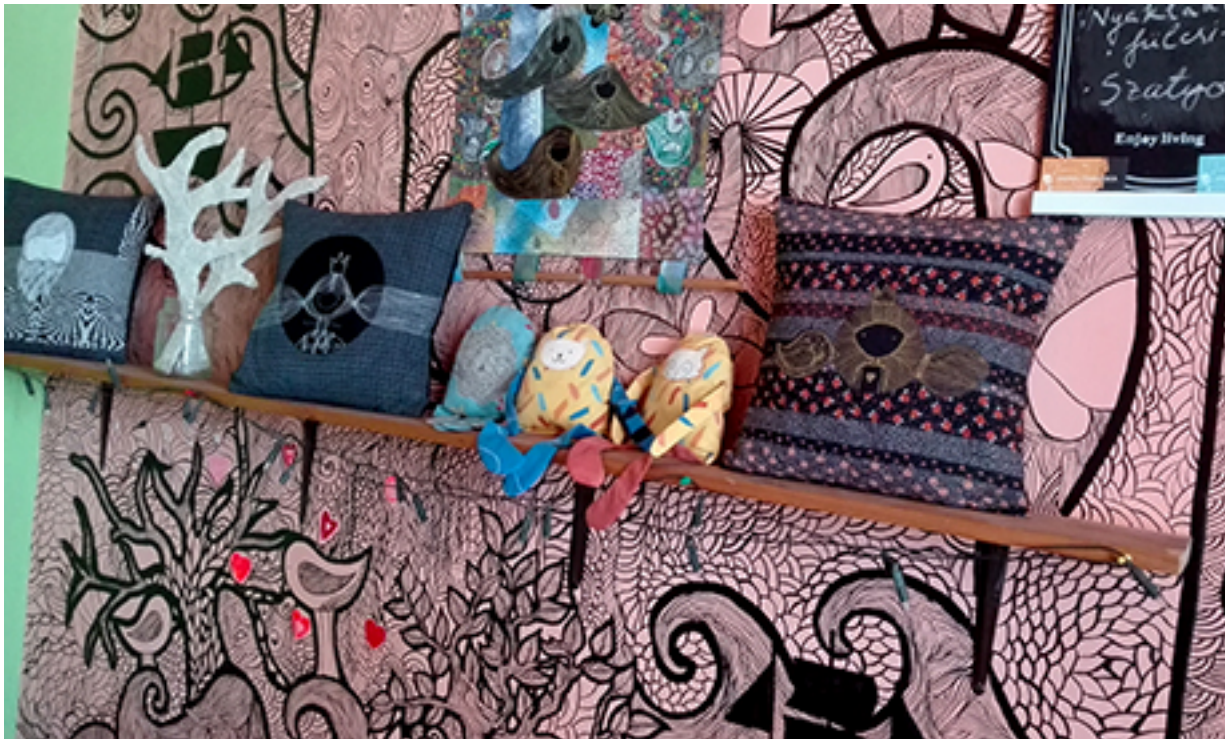
A párnák mellett **bevásárlószatyrot, alvómaszkot, és filcből ékszereket** is készít a csíki lány, természetesen varrással díszítve. Azt mondja, a divat- vagy ruhatervezés nem vonzza annyira, de nem kizárt, hogy majd kísérletezni fog azzal is.

Addig is felvarrja a nadrág szárát, de csak ha nagyon muszáj. Előfordul néha, hogy ilyen gyakorlatias munkát is rábíznának, főleg a rokonok, ismerősök. Ilyenkor próbálja elmagyarázni, hogy amit ő csinál, nem épp a szakadt nadrág megfoltozásáról szól.

Na és a pénz?

Muszáj volt megkérdezni, hogy meg lehet-e ebből a profi szinten űzött hobbiból élni? A jó hír, hogy Fanni szerint igen. Sokat segít az internet, és az, hogy az elégedett vásárlók ismerősei is rendelnek tőle. A jövőbeli tervek között szerepel, hogy külföldi vásárokra is eljussanak a varrott királyok és királynék, vagy a kistrókák, illetve a **Púposok**.

Ők azok a játékok, amelyeket Fanni szándékosan nem készített szokásos formára. Többen is voltak, de már elkeltek. Ők itt a polcon csak a háziak.

Varrógépgyilkos

A varrógép, amivel Fanni jelenleg dolgozik, egy új, több mint 2 ezer lejes darab. Egy időben gyilkoltam a varrógépeket – vallja be nevetve – folyton elromlottak. Ez az első olyan gép, amit úgy tudtam megvenni, hogy megkerestem az árát.

Az alapanyagok Budapestről egy kis méteráru-paradicsomból származnak. Franciska szerint ott **szebb és olcsóbb** anyagokat lehet kapni, mint itthon. Legutóbb fehér-feketét vásárolt, így ezekből készültek a legújabb darabok, ezek mellett a kék színűek az örökös kedvencek.

